

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové, ve věci navrhovatele: **P. K.**, zast. JUDr. Martinem Korbařem, advokátem Společné advokátní kanceláře Korbař, Pokorný a spol., Lublaňská 507/8, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014, zn. 13506/UP/2014/Kul, **t a k t o** :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hronov ze dne 4. 7. 2014, sp. zn.: Výst/4535/2010/Po, č.j.: Výst/2259/2014, a toto potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím bylo žalobci nařízeno odstranění nepovolené změny stavby (stavebních úprav) budovy bramborárny na stavební parcele č. 249/2 v katastrálním území Žďárky s odůvodněním, že byly provedeny bez rozhodnutí stavebního úřadu, konkrétně stavebního povolení, jak plyne z odůvodnění uvedeného rozhodnutí (viz např. strana sedmá uprostřed). Bylo nařízeno odstranění obezdění nakládací rampy za budovou a dále rozpříčkování prostoru nakládací rampy provedené třemi nenosnými příčkami z tvárníc Ytong, které původní prostor rampy rozdělily na 4 samostatné místnosti s jiným využitím. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014, zn. 13506/UP/2014/Kul, včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

V jejím úvodu žalobce shrnul dosavadní průběh řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí o nařízení odstranění části změny stavby budovy bramborárny na stavební parc. č. 249/2 v katastrálním území Žďárky. Uvedené rozhodnutí měl za nezákonné, a to z důvodu nesprávné aplikace příslušných zákonných ustanovení, jak rozebral dále.

Uvedl, že dle § 103 odst. 1, písm. h) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012, nevyžadovaly stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu stavební úpravy, pokud se jimi nezasahovalo do nosných konstrukcí stavby, neměnil se její vzhled ani způsob užívání stavby, nevyžadovaly posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemohlo negativně ovlivnit požární bezpečnost. Toto ustanovení, ve znění účinném do 31. 12. 2012, se však na předmětnou stavbu dle žalobce nevztahuje, stejně jako § 104 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12. 2012.

Zákonem č. 350/2012 Sb., byl totiž novelizován ke dni 1. 1. 2013 zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a to mimo jiné i jeho § 103. Podle něho nevyžadují stavby pro zemědělství o jednom nadzemním podlaží do 300 m² zastavěné plochy a 7 m výšky, nepodsklepené, s výjimkou staveb pro ustájení zvířat či chovatelství, a zemědělských staveb, které mají sloužit pro skladování a zpracování hořlavých látek (např. sušičky, sklady hořlavých látek, sklady chemických hnojiv), stavební povolení ani ohlášení.

V přezkoumávané věci není pochyb o tom, že budova bramborárny je zemědělskou stavbou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bod 2 stavebního zákona v platném znění. S přihlédnutím k logickému výkladu argumentu *a minori ad maius* by se proto mělo dokončit řízení ohledně odstranění stavby (stavebních úprav) nikoliv podle předchozí právní úpravy, nýbrž podle nové právní úpravy, dle které je objekt bramborárny již zemědělskou stavbou, pro kterou není ohlášení či stavební povolení třeba. V těchto souvislostech žalobce poukazoval i na to, že se dle nové právní úpravy hledí na stavby, o nichž se vedla stavební řízení a nebyla ukončená v prvním stupni, jako na stavby, u nichž postačí ohlášení, jde-li o stavby spadající do okruhu staveb vymezených v § 104 stavebního zákona účinného od 1. 1. 2013. Obdobně by mělo být postupováno v dané věci, když dle současné právní úpravy již pro realizaci zemědělské stavby do 300 m² zastavěné plochy není třeba ohlášení či stavební povolení. Na projednávané stavební úpravy zemědělské stavby by se proto mělo hledět jako na provedené v souladu s platnou právní úpravou.

Žalobce se v uvedených souvislostech dovolával základních zásad činnosti správních orgánů, k nimž mělo být v tomto přezkoumávaném případě přihlédnuto. Zmiňoval konkrétně zásady stanovené v § 2 odst. 2 a 4, v § 4 odst. 1 a § 6 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), podle nichž je třeba uplatňovat pravomoc správních orgánů s ohledem na okolnosti daného případu, v souladu s veřejným zájmem a zásadou rozumnosti, a to právě v souvislosti s tím, že jde o nařízení odstranění stavebních úprav, které by si mohl za existence stávající právní úpravy stavebník (žalobce) provést ihned znovu po jejich

odstranění, a to bez jakéhokoliv stavebního povolení či ohlášení. Odstranění provedených úprav by tak bylo podle žalobce zcela proti smyslu a účelu zákona. Z uvedených důvodů proto žalobce navrhoval žalované rozhodnutí pro nezákonnost zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 9. 12. 2014. Shrnuje v něm dosavadní průběh řízení, a to se závěrem, že bylo postupováno správně podle stavebního zákona účinného ve znění platném do 31. 12. 2012, a že stavbu, o kterou jde, a to obezdění nakládací rampy za budovou, zahrnující vyzdívku (výplň) z tvárnic, provedenou mezi stávajícími ocelovými sloupy kryté nakládací rampy ze zadní části budovy bramborárny ze dvou stran – z podélné (jihovýchodní strana) v délce 16,9 m (3 pole) a příčné (severovýchodní strana) v délce 4,5 m (jedno pole), od stávající podlahy až po stávající plechovou střechu, vč. dvou plastových oken o rozměrech cca 900 x 450 mm a ocelových vrat o rozměrech cca 2400 x 2400 mm, vše v jihovýchodní straně obezděné nakládací rampy, a rozpříčkování prostoru nakládací rampy, zahrnující provedení tří nenosných příček z tvárnic Ytong, které původní prostor rampy rozdělily na 4 samostatné místnosti s jiným využitím: denní místnost o půdorysné ploše cca 18 m², propojovací průjezd o půdorysné ploše cca 10,8 m², sociální zařízení a zámečnická dílna o půdorysné ploše cca 50,2 m² “) je třeba hodnotit jako stavební úpravu budovy bramborárny (dále jen „stavba“).

Vycházel ze skutečnosti, že ke dni 1. ledna 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony (dále jen „zákon č. 350/2012“). V jeho čl. II bodu 14 je uvedeno, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona, b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější.

V návaznosti na čl. II bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb. se dané řízení o odstranění stavby dokončilo podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném před účinností zákona č. 350/2012, tzn. podle stavebního zákona ve znění účinném ke dni 31. prosince 2012, včetně předpisů vydaných k jeho provedení. Podpůrně bylo postupováno podle správního řádu.

Stavební úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v jeho archivu byla dohledána původní projektová dokumentace stavby bramborárny, která byla ověřena tehdejšími Okresním národním výborem v Náchodě, odborem výstavby a územního plánování. Stavební povolení bylo vydáno dne 17. srpna 1982 pod č.j. Výst.1520/82-Hs, a kolaudační rozhodnutí dne 18. prosince 1986 pod č.j. Výst.557/86-Hs. Stavební úřad porovnal stav zjištěný na místě v době konání

kontrolních prohlídek se stavem uvedeným v ověřené projektové dokumentaci stavby. Na základě toho konstatoval, že práce, které žalobce provedl, lze kvalifikovat jako změnu dokončené stavby – stavební úpravy.

Stavební úpravy uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, pokud se jimi nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění vzhled stavby ani způsob užívání stavby, nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost, nevyžadují ohlášení stavebnímu úřadu ani stavební povolení. Stavebními úpravami nedošlo ke změně vnějšího půdorysného ani výškového ohraničení stavby. Jak dále stavební úřad uvedl, ne všechny stavební úpravy spadají pod režim ustanovení § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona. Stavební úřad proto dále zkoumal, zdali k provedení předmětných stavebních úprav bylo předem zapotřebí jejich povolení či jiného opatření. Dospěl k závěru, že obezdění rampy sice není z veřejného pozemku příliš patrné, na stranu druhou však došlo v zadní části budovy k nárůstu hmoty stavby, tedy ke změně jejího vzhledu. Proto nemohly být tyto stavební úpravy realizovány bez povolení stavebního úřadu. Rovněž došlo ke změně v účelu užívání stavby, když obezděním rampy tato ztratila svůj význam, přičemž následně byl takto vzniklý prostor rozdělen na menší místnosti. Rovněž tyto stavební úpravy nemohly být realizovány bez povolení stavebního úřadu.

Z uvedeného žalovaný dovozoval, že předmětné stavební úpravy nebylo možno provést bez přivolení stavebního úřadu, že k jejich provedení žalobce potřeboval stavební povolení. Z uvedených důvodů bylo také vedeno proti žalobci řízení o odstranění nepovolených stavebních úprav bramborárny na stavební parcele č. 249/2 v k. ú. Žďárky. Stavební úřad postupoval podle § 129 odst. 3 stavebního zákona a stavebníka (žalobce) poučil o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby. Ten však možnosti podání žádosti o dodatečné povolení stavby nevyužil. Stavební úřad oznámil účastníkům řízení zahájení řízení o odstranění stavby, dal jim možnost uplatnit námítky a možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stavební úřad postupoval rovněž v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, včetně zásady poučovací, upravené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, když odvolatele (žalobce) poučil o právu podat žádost o dodatečné povolení stavby. Stavebník (žalobce) žádost o dodatečné povolení stavby nepodal. Stavební úřad proto rozhodl podle § 129 odst. písm. b) stavebního zákona o nařízení odstranění stavby. Úvahy, které vedly k vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, a podklady pro jeho vydání, uvedl stavební úřad v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu do odůvodnění prvoinstančního správního ze dne 4. července 2014, č. j. Výst/2259/2014. V odvolání pak žalobce pouze odůvodnil provedení stavby, a proto žalovaný žalovaným rozhodnutím jeho odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Podle žaloby se žalobce domnívá, že stavba bramborárny, na níž provedl stavební úpravy, je stavbou uvedenou v § 103 odst. 1 písm. e) bodu 2 stavebního zákona ve znění platném v době vydání žalovaného rozhodnutí. Podle tohoto ustanovení stavební povolení ani ohlášení nevyžadují stavby pro zemědělství o jednom nadzemním podlaží do 300 m² zastavěné plochy a 7 m výšky, nepodsklepené, s výjimkou staveb pro ustájení zvířat či chovatelství, a zemědělských staveb, které mají sloužit pro skladování a zpracování hořlavých látek (např. sušičky, sklady hořlavých kapalin, sklady chemických hnojiv).

Žalobce má tak zato, že stavební úřad měl v zahájeném řízení o odstranění stavby postupovat podle čl. II bodu 12 (jde o zřejmý omyl, neboť žalobce se dovolává správně bodu 14) zákona č. 350/2012, který stanoví následující: „V případě záměrů, které vyžadovaly vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, a podle stavebního zákona ve znění zákona č. 350/2012 je již nevyžadují, stavební úřad po dni nabytí účinnosti zákona č. 350/2012 zahájená řízení, popřípadě jiné postupy, usnesením, které se poznamenává do spisu, zastaví.“

Toto ustanovení nebylo možné na daný případ aplikovat, neboť se nejedná o nově umisťovanou stavbu, nýbrž o stavební úpravy stávající stavby. Nemůže se ani jednat o stavební úpravy stavby uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) bodu 2 stavebního zákona ve znění zákona č. 350/2012, a to vzhledem k jejím parametrům. Podle ověřené projektové dokumentace přiložené ke stavebnímu povolení, které vydal Okresní národní výbor v Náchodě dne 17. srpna 1982 pod č.j. Výst.1520/82-Hs, konkrétně z výkresu označeného „půdorys“, byla totiž povolena linka na posklizňovou úpravu brambor o rozměrech 27,15 m x 20,15 m, tj. o zastavěné ploše 547 m².

Z evidence katastru nemovitostí pak vyplývá, že samotná zemědělská stavba na stavební parcele č. 249/2 v kat. území Žďárky, na níž byly žalobcem stavební úpravy provedeny, má zastavěnou plochu 563 m². Nelze proto uvažovat o tom, že se jedná o případ, kdy by celou předmětnou stavbu bylo možno podle stavebního zákona v nynějším znění realizovat bez stavebního povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu, stejně jako její stavební úpravy. Jde totiž o stavbu, která překračuje zastavěnou plochu 300 m². Stavba bramborárny se tak nemůže řadit do kategorie staveb uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) bodu 2 stavebního zákona ve znění zákona č. 350/2012. Žalobcem provedené stavební úpravy podléhaly režimu stavebního zákona před účinností zákona č. 350/2012 a podléhají tomuto režimu i po jeho účinnosti. Vzhledem k tomu žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle jeho § 51 odst. 1, když účastníci přezkumného soudního řízení vyslovili s tímto postupem souhlas. Z účastníků správního řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí, se žádný z nich postavení osoby zúčastněné na soudním přezkumném řízení nedomáhal. Krajský soud proto vycházel při přezkumném řízení z obsahu předloženého správního spisu, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo žalobci nařízeno odstranění nepovolených stavebních úprav budovy bramborárny na stavební parcele č. 249/2 v kat. území Žďárky v rozsahu výše uvedeném. Žalobce je měl za nezákonné s odůvodněním, že na daný případ již nebylo možno použít ustanovení § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a stejně tak nebylo

možno aplikovat ani ustanovení § 104 upravující ohlašování staveb. Podle žalobce (viz strana třetí žaloby, bod 4., poslední věta) bylo nutné k provedení stavebních úprav stavební povolení. Ze zákona č. 350/2012 Sb., kterým byl stavební zákon novelizován ke dni 1. 1. 2013, konkrétně jeho čl. II. bodu 14, však dovozoval, že od této doby již není k realizaci předmětných stavebních úprav třeba ani ohlášení ani stavební povolení, a že je proto nutno na tuto stavbu hledět, jako na stavbu provedenou v souladu s platnou právní úpravou (viz bod 11 strana třetí žaloby, bod 11.). S ohledem na argument a *minor ad maius* se proto podle něho měla předmětná stavba zůřadovat již podle nové právní úpravy. Jinak dle „*názoru žalobce odstraněním předmětných stavebních úprav může nastat situace, kdy on následně tyto úpravy provede znovu, nyní ovšem zcela v souladu s platnou právní úpravou.*“ S uvedenou argumentací se krajský soud neztotožnil z následujících důvodů.

Žalobce nezpochybňuje, že realizoval stavbu (stavební úpravy) bez přivolení stavebního úřadu a při svých úvahách vychází z předpokladu, že jde o stavební úpravy zemědělské stavby. Tato nedovolená stavební činnost byla zjištěna stavebním úřadem v roce 2009, kdy s určitými výjimkami nevyžadovaly povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu stavby pro zemědělství o jednom nadzemním podlaží do 70 m² zastavěné plochy, do 5 m výšky a nepodsklepené (viz § 103 odst. 1 písm. a/ bod 2. stavebního zákona). Podle jeho odst. 1 písm. h/ pak nevyžadovaly stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu „*stavební úpravy, pokud se jimi nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se vzhled stavby ani způsob užívání stavby, nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost.*“

Je samozřejmé, že pokud stavební zákon v té době vymezoval v § 103 odst. 1 stavby, které bylo možno provést bez stavebního povolení či ohlášení stavebnímu úřadu, tak že z logiky věci plyne, že stavební úpravy, jejichž režim byl stanoven v jeho písm. h/, se na ně nevztahoval. Bylo-li totiž možno provést vymezené stavby v celém objemu bez stavebního povolení či ohlášení stavebnímu úřadu, tím spíše bylo možno v jejich rámci provést bez přivolení stavebního úřadu stavební práce menšího rozsahu. Jinými slovy, pokud by předmětné stavební úpravy byly provedeny na stavbě pro zemědělství splňující kritéria stanovená v uvedeném § 103 odst. 1 písm. a/ bodu 2., stavební úřad by se jimi vůbec nezabýval. Zmíněné ustanovení § 103 odst. 1 písm. h/ stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 se proto vztahovalo na všechny ostatní stavby bez rozdílu, tedy i na nepovolené stavební úpravy objektu bramborárny, když ta kritéria staveb pro zemědělství stanovených v jeho § 103 odst. 1 písm. a/ bodu 2. nesplňovala již jen pro velikost své zastavěné plochy (větší jak 70 m²).

Příslušný stavební úřad, Městský úřad Hronov, zahájil se žalobcem řízení o odstranění nepovolených stavebních úprav (a to opakovaně, vzhledem k jejich postupnému nárůstu) dne 16. 1. 2009 pod č.j.: Výst./3593/2008/Po, a zakončil je rozhodnutím ze dne 4. 7. 2014, č.j.: Výst/2259/2014.

Dlužno přitom poznamenat, že v jeho rámci bylo vedeno k žádosti žalobce ze dne 12. 5. 2010 řízení o dodatečném povolení stavebních úprav (viz § 129 odst. 3 stavebního zákona). Jak je však z rozhodnutí Městského úřadu Hronov ze dne 4. 7. 2014, č.j.: Výst/2259/2014, zřejmé, žalobce ji přes výzvu nevybavil všemi potřebnými náležitostmi a doklady a z těchto důvodů bylo řízení o této žádosti usnesením

Městského úřadu Hronov ze dne 3. 1. 2013, sp. zn.: Výst./4546/2010/Po, zastaveno. Rozhodnutí o zastavení nabylo právní moci až dne 11. 2. 2013, a to nabytím právní moci usnesení Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 8. 2. 2013, sp. zn.: 1389/UP/2013/Kul, jímž bylo odvolání žalobce (P. K.) zamítnuto.

Poté prvoinstanční správní orgán pokračoval v řízení o odstranění stavby, jejímž předmětem byly nepovolené stavební úpravy, jež by v případě zákonného postupu vyžadovaly ke svému provedení stavební povolení. Protože byla v té době již v účinnosti tzv. velká novela stavebního zákona, provedená zákonem č. 350/2012 Sb., položil si otázku, podle kterého znění stavebního zákona je třeba v něm postupovat. Městský úřad Hronov vyšel při těchto úvahách z článku II bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb., v němž se uvádí, že: *„Správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou a/ stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona, b/ řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější.“* A protože šlo o řízení o odstranění stavebních úprav, jež bylo zahájeno 16. 1. 2009, dokončil je podle stavebního zákona ve znění účinném ke dni 31. 12. 2012, včetně předpisů vydaných k jeho provedení.

Stavební úřad Městského úřadu Hronov v něm rozhodl rozhodnutím ze dne 4. 7. 2014, č.j.: Výst/2259/2014, a krajskému soudu neušlo, že se v něm vypořádal s danou věcí velmi podrobným, jasným a příkladným způsobem, k jehož závěrům nemá krajský soud cokoli dodat. Je v něm řečeno vše podstatné pro odůvodnění, zvláště i skutečnosti, proč vyžadovaly žalobcem provedené stavební úpravy stavební povolení (změna vzhledu stavby a způsobu jejího užívání), že žalobce neuspěl se svojí žádostí o jejich dodatečné povolení, jakož i další procesní i věcné okolnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Ke stejnému závěru ostatně došel i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

Žalobce však brojil právě proti tomu, že jeho případ neměl být projednán podle stavebního zákona ve znění účinném ke dni 31. 12. 2012, nýbrž ve znění účinném od 1. 1. 2013, kdy by již prý na tytéž stavební úpravy muselo být nahlíženo jako na *„stavbu provedenou v souladu s platnou právní úpravou.“* V tom se však žalobce mýlí, když při formulování těchto závěrů jaksi pozapomněl vzít v úvahu skutečnost, že provedl stavební úpravy na zemědělské stavbě o zastavěné ploše větší jak 300 m². Tato skutečnost plyne nejen z ověřené projektové dokumentace přiložené ke stavebnímu povolení, vydanému Okresním národním výborem v Náchodě dne 17. srpna 1982 pod č.j. Výst.1520/82-Hs, podle níž je dle žalovaného zastavěná plocha bramborárny 547 m² (viz jeho vyjádření k žalobě), ale krajskému soudu je zřejmá z projektové dokumentace předložené stavebnímu úřadu žalobcem (jeho zástupcem Ing. Lukášem Polejem) v souvislosti se žádostí o dodatečné povolení stavebních úprav. Konkrétně z výkresu nazvaného: *„Stávající stav – Půdorys 1.NP“*, číslo výkresu F.1.1.2.b)1), který je součástí správního spisu. Podle něho je dán totiž základ půdorysu stavby bramborárny rozměry 19,80m x 20,45m.

Novelizací stavebního zákona zákonem č. 350/2012 Sb. doznalo dosavadní znění jeho ustanovení § 103 změn v tom směru, že stavebního povolení ani ohlášení nevyžadují v případě staveb pro zemědělství, s výjimkami v něm uvedenými, které však na danou věc nedopadají, stavby o jednom nadzemním podlaží do 300 m² zastavěné plochy, výšky 7 m a nepodsklepené (viz nyní § 103 odst. 1 písm. e/ bod 2.), přičemž jeho dřívější ustanovení odst. 1 písm. h/ bylo zrušeno a nahrazeno odstavcem druhým. Podle něho „*Ohlášení nebo stavební povolení vyžadují změny staveb uvedených v odstavci 1, jejichž provedení by mělo za následek překročení uvedených parametrů*“. Předmětná stavba bramborárny přesahuje 300 m² zastavěné plochy, takže úvahy žalobce o tom, že by její stavební úpravy nevyžadovaly, zřejmě s odkazem na citovaný odstavec druhý § 103 stavebního zákona v nyní platném znění, přivolení stavebního úřadu, je nepatřičná.

Provedené stavební úpravy ale nespádají ani pod režim ohlášení stavebnímu úřadu dle § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, ve znění účinném ode dne 1. 1. 2013. Nejde totiž o stavbu pro bydlení ani o další stavby vymezené v jeho odstavci prvním, u nichž by bylo možno institutu ohlášení využít, neboť jimi došlo ke změně vzhledu.

Z uvedeného tak vyplývá, že v době vydání žalovaného rozhodnutí, tedy v době znění stavebního zákona ve stavu účinném od 1. 1. 2013, by mohl žalobce provést předmětné stavební úpravy při dodržení příslušných právních předpisů pouze na základě stavebního povolení. Nemohl by je tedy realizovat bez stavebního povolení, nepostačoval by mu ani institut ohlášení stavebnímu úřadu, takže je stavebnímu úřadu nezbylo, než projednat v řízení o odstranění, a to v intencích čl. II. bodu 14. zákona č. 350/2012, tedy podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012. Žalobcovy námitky proto shledal krajský soud lichými a vzhledem k tomu mu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout (viz výrok I. tohoto rozsudku).

Obiter dictum krajský soud k věci uvádí, že to, že stavební zákon v § 103 vymezuje stavby, které nevyžadují stavební povolení či ohlášení, nebo že v § 104 uvádí stavby, které lze provést jen na základě ohlášení, ještě neznamená, že k jejich realizaci může stavebník přistoupit bez dalšího. Tedy, že si není povinen případně opatřit k nim ještě další doklady. Tak např. podle § 96 odst. 2 stavebního zákona je nezbytný alespoň územní souhlas u stavebních záměrů uvedených v jeho § 103, u ohlašovaných staveb, jejich změn, změn staveb atd. Neučiní-li tak a provede takovou stavbu bez něho, musí s ním být vedeno řízení o odstranění stavby (viz § 129 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona).

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů účastníků řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz II. výrok).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. července 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová